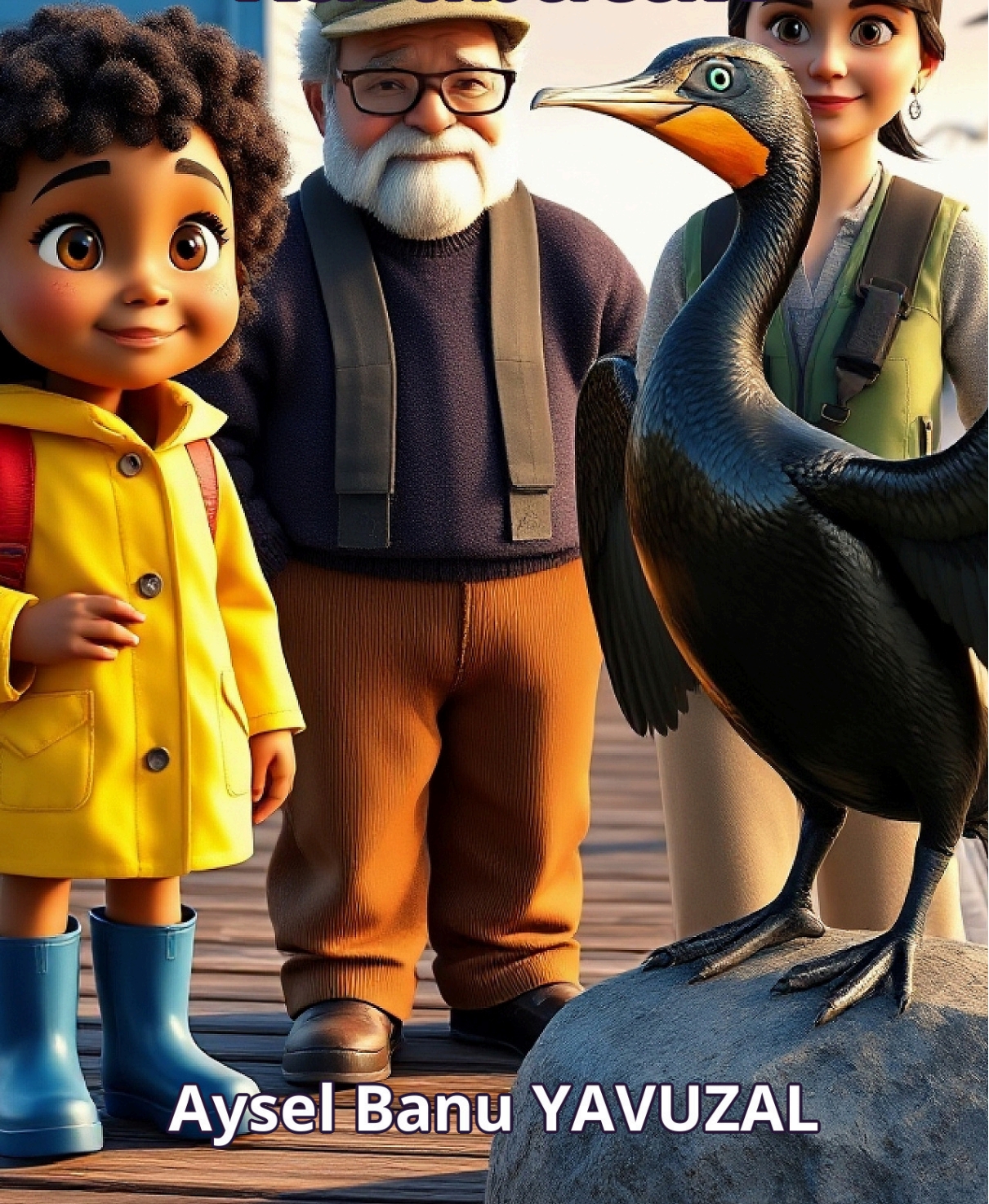

Kız ve Karabatak

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Karabatak

Aysel Banu YAVUZAL

Maya limanın hemen yanındaki küçük mavi bir evde yaşıyordu. Her sabah sarı yağmurluğunu ve mavi lastik çizmelerini giyerdi. Kırmızı bez çantasını kapıp suyun kenarına koşardı. Tuzlu kokuyu ve martıların çığlıklarını çok severdi. Ama en çok, limanın uyanışını izlemeyi severdi.

İskele yakınındaki düz gri bir kayanın üzerinde büyük siyah bir kuş hiç kıpırdamadan duruyordu. Güneşte yeşil ve bronz parlayan pırıl pırıl tüyleri vardı. Gözleri minik mücevherler gibi parlak turkuazdı. Maya onun kanatlarını kocaman, kocaman, kocaman açtığını izledi. Karanlık bir şemsiyeye ya da esintide kuruyan bir pelerine benziyordu. 'Bunu neden yapıyor?' diye merak etti Maya.

Maya karřılařtıđı herkese sordu. Ađları onaran balıkçıya sordu. Dondurma satan hanıma sordu. Martılara sordu ama onlar sadece bađırıp uęup gittiler. 'Karabatak neden kanatlarını aęıyor?' diye tekrar tekrar sordu. Kimse cevabı bilmiyordu. Maya kendi bulmaya karar verdi.

Ertesi sabah Maya eskiz defterini ve sivri bir kalem çıkardı. İskelede oturup karabatağı çizdi. Uzun çengelli gagasını ve turuncu yüz lekesini çizdi. Geniş kanatlarını ve bir bacağındaki ince gümüş halkayı çizdi. Yaptığı her şeyi yazdı. Karabatak suya daldı ve uzun süre su altında kaldı. Sonra çok uzakta su yüzüne çıktı.

Maya'nın dedesi Tom yanına oturmaya geldi. Lacivert balıkçı kazağını ve zeytin yeşili şapkasını giymişti. 'Yine karabatağı mı izliyorsun?' diye gülümseyerek sordu. Maya başını salladı. 'Dede, neden kanatlarını böyle açıyor? Ve neden bu kadar derine dalıyor?' Dede Tom yuvarlak gözlüklerini düzeltti. 'Bunlar güzel sorular,' dedi. 'Hadi bilen birini bulalım.'

Dede Tom, Maya'yı liman ziyaretçi merkezine götürdü. Orada Priya Rehber adında sevecen bir kadın vardı. Yeşil bir yelek giymiş ve dürbün taşıyordu. 'Merhaba!' dedi. 'Karabatağımız hakkında soruların olduğunu duydum.' Maya o kadar hızlı başını salladı ki kıvrıcık saçları zıpladı. 'Her şeyi bilmek istiyorum,' dedi. Priya Rehber gülümsedi. 'Öyleyse birlikte izleyelim.'

Priya Rehber, Maya'yı kayanın yakınındaki sessiz bir yere götürdü. 'Karabataklar dalıcı kuşlardır,' diye açıkladı. 'Tüyleri ördeğinki gibi su geçirmez değildir. Bu, balık yakalamak için derine dalmalarına yardımcı olur.' Maya karabatağın suya dalıp gözden kayboluşunu izledi. Bir anda gagasında kıvranan gümüş bir balıkla su yüzüne çıktı. 'Vay!' diye fısıldadı Maya. 'Harika bir balıkçı.'

Priya Rehber kayanın üzerindeki karabatağı işaret etti. 'Şimdi tüyleri ıslak ve ağır. Bu yüzden güneşte ve rüzgârda kurutmak için kanatlarını açıyor.' Maya geniş siyah kanatlara baktı. 'Yani çamaşır asmak gibi mi?' diye sordu. Priya Rehber güldü. 'Aynen! Karabatak paltosunu kurutuyor.' Maya hepsini eskiz defterine yazdı.

Maya'nın bir fikri vardı. 'Karabatağı herkese anlatmak istiyorum,' dedi. 'İnsanlar kanatlarını neden açtığını bilmeli.' Priya Rehber ellerini çıırttı. 'Ne harika bir fikir! Liman ziyaretçileri için bir pano yapabiliriz.' Maya'nın gözleri parladı. 'Ben resimler çizip bilgiler yazacağım.' Dede Tom, 'Ben de sana bir stand yaparım,' dedi.

Eve dönünce Maya çizimleri üzerinde çalıştı. Karabatağı düzgün gövdesiyle dalarken çizdi. Karanlık bir yelken gibi kanatlarını açarken çizdi. Parlak turkuaz gözlerini ve gümüş bacak halkasını çizdi. Büyük, net kelimeler yazdı: 'Karabataklar balık için dalar. Sonra tüylerini güneşte kurutur.' Şunu da ekledi: 'Lütfen sessizce izleyin ve onlara alan tanıyın.'

Dede Tom biraz tahta bulup sağlam bir stand yaptı. Yağmuru engelleyen küçük bir çatısı vardı. Maya onu parlak maviye boyadı. Büyükanne çizimleri tahtaya yapıştırmasına yardım etti. Kısa süre sonra pano hazırды. Karabatağın gününü, dalmaktan kurumaya kadar gösteriyordu. Ziyaretçilerden nazık olmalarını ve kuşları korkutmamalarını istiyordu.

Panoyu liman yolunun yakınına kurdular. Priya Rehber görmeye geldi. 'Bu mükemmel!' dedi. 'İnsanlara yaban hayatına nasıl saygı duyacaklarını öğrettin.' Ziyaretçiler durup Maya'nın çizimlerini okudu ve inceledi. Küçük bir çocuk, 'Kuş neden kanatlarını açıyor?' diye sordu. Maya gülümsedi. 'Tüylerini kurutuyor,' dedi. 'Sessizce izle, balık için dalışını göreceksin.'

Maya kendini gururlu ve mutlu hissetti. Merakını işe yarar bir şeye dönüştürmüştü. Dedesine sarıldı. 'Güzel sorular sordun,' dedi. 'Ve güzel cevaplar buldun.' Priya Rehber ekledi: 'Artık herkes panondan öğrenebilir.' Maya kayanın üzerindeki karabatağa baktı. Sanki teşekkür eder gibi kanatlarını kocaman açtı. Maya da ona el salladı.

O günden sonra Maya her sabah karabatağı ziyaret etti. Hâlâ sorular soruyor ve eskiz defterine yeni bilgiler yazıyordu. Bazen ziyaretçiler için küçük turlar düzenliyordu. Onlara sessizce izlemeyi ve saygılı bir mesafede durmayı gösteriyordu. 'Limanı yaban hayatıyla paylaşıyoruz,' diyordu onlara. 'Ve dikkatle izlediğimizde harika şeyler öğreniriz.'

Karabatak Maya'nın en sevdiği komşusu oldu. Hep aynı kayanın üzerinde durur, güneşte kanatlarını açardı. Maya onun düzenini ezbere biliyordu. Ne zaman dalacağını ve ne zaman kuruyacağını biliyordu. Ve merakın onu vahşi bir canlıyı anlamaya ve ona saygı duymaya yönlendirdiğini biliyordu. Panosu hâlâ limanın yanında duruyor ve başkalarına izlemeyi ve merak etmeyi öğretiyor.

Güneşli bir sabah Maya bir ailenin panosunu okuduğunu gördü. Küçük kız karabatağı işaret edip, 'Bak, kanatlarını kurutuyor!' dedi. Maya sırtıttı. İçi sıcacık ve dopdolu hissetti. Soru sormanın önemsenenin ilk adımı olduğunu öğrenmişti. Yaban hayatını önemsemek de izlemekle, öğrenmekle ve alan tanımakla başlar. Liman, kuşlar ve insanlar için daha mutlu bir yerdi.